

Acerca de este libro

Esta es una copia digital de un libro que, durante generaciones, se ha conservado en las estanterías de una biblioteca, hasta que Google ha decidido escanearlo como parte de un proyecto que pretende que sea posible descubrir en línea libros de todo el mundo.

Ha sobrevivido tantos años como para que los derechos de autor hayan expirado y el libro pase a ser de dominio público. El que un libro sea de dominio público significa que nunca ha estado protegido por derechos de autor, o bien que el período legal de estos derechos ya ha expirado. Es posible que una misma obra sea de dominio público en unos países y, sin embargo, no lo sea en otros. Los libros de dominio público son nuestras puertas hacia el pasado, suponen un patrimonio histórico, cultural y de conocimientos que, a menudo, resulta difícil de descubrir.

Todas las anotaciones, marcas y otras señales en los márgenes que estén presentes en el volumen original aparecerán también en este archivo como testimonio del largo viaje que el libro ha recorrido desde el editor hasta la biblioteca y, finalmente, hasta usted.

Normas de uso

Google se enorgullece de poder colaborar con distintas bibliotecas para digitalizar los materiales de dominio público a fin de hacerlos accesibles a todo el mundo. Los libros de dominio público son patrimonio de todos, nosotros somos sus humildes guardianes. No obstante, se trata de un trabajo caro. Por este motivo, y para poder ofrecer este recurso, hemos tomado medidas para evitar que se produzca un abuso por parte de terceros con fines comerciales, y hemos incluido restricciones técnicas sobre las solicitudes automatizadas.

Asimismo, le pedimos que:

- + *Haga un uso exclusivamente no comercial de estos archivos* Hemos diseñado la Búsqueda de libros de Google para el uso de particulares; como tal, le pedimos que utilice estos archivos con fines personales, y no comerciales.
- + *No envíe solicitudes automatizadas* Por favor, no envíe solicitudes automatizadas de ningún tipo al sistema de Google. Si está llevando a cabo una investigación sobre traducción automática, reconocimiento óptico de caracteres u otros campos para los que resulte útil disfrutar de acceso a una gran cantidad de texto, por favor, envíenos un mensaje. Fomentamos el uso de materiales de dominio público con estos propósitos y seguro que podremos ayudarle.
- + *Conserve la atribución* La filigrana de Google que verá en todos los archivos es fundamental para informar a los usuarios sobre este proyecto y ayudarles a encontrar materiales adicionales en la Búsqueda de libros de Google. Por favor, no la elimine.
- + *Manténgase siempre dentro de la legalidad* Sea cual sea el uso que haga de estos materiales, recuerde que es responsable de asegurarse de que todo lo que hace es legal. No dé por sentado que, por el hecho de que una obra se considere de dominio público para los usuarios de los Estados Unidos, lo será también para los usuarios de otros países. La legislación sobre derechos de autor varía de un país a otro, y no podemos facilitar información sobre si está permitido un uso específico de algún libro. Por favor, no suponga que la aparición de un libro en nuestro programa significa que se puede utilizar de igual manera en todo el mundo. La responsabilidad ante la infracción de los derechos de autor puede ser muy grave.

Acerca de la Búsqueda de libros de Google

El objetivo de Google consiste en organizar información procedente de todo el mundo y hacerla accesible y útil de forma universal. El programa de Búsqueda de libros de Google ayuda a los lectores a descubrir los libros de todo el mundo a la vez que ayuda a autores y editores a llegar a nuevas audiencias. Podrá realizar búsquedas en el texto completo de este libro en la web, en la página <http://books.google.com>

42
Ph. Pr. •

1500

Ph. A. 200 (2)

Ex donat. Molliana.

H^o Ph. P. 15^{oz}

Beckmann

Jurisconsulti
NICOLAI BECKMANNI
LEGITIMA
DEFENSIO

Contra *Magistri Samuelis Puffendorffii* execrabiles fictitias calumnias, quibus illum contra omnem veritatem & justitiam ut carnatus diabolus, & singularis mendaciorum artifex per fictitia sua entia moralia (diabolica puto) toti honesto & erudito orbi malitiosè ac ignominiosè exponere voluit.

Naturalis sivè brutalis & gentilis Puffendorffii Spiritus usque adeo enormiter se exferit, & perversè operatur, ut nec diabolus, nec infernum nec vitam æternam dari impiè credat, & dum omnem actionem humanam statuatur esse indifferentem, boni ac mali nec primum, nec poenam futuram; hoc tamen pro satyrico suo ingenio firmiter credit, si viris honestis, & proximo suo audacter & malitiosè calumniatur, quod semper aliquid fœcis sivè mendacii in animis legentium hæreat.

Impressum ANNO 1677.

*Benevoto Lectori salutem & officia
paratissima.*

Benevole Lector, si Magistri Samuelis Puffendorffii olim collegæ & amici mei intimi, nunc insensissimæ mei inimici & quasi carnati diaboli famosissimum scriptum remotis omnibus corruptis affectibus circumspicere ac pie perlegeris, non miraberis, quod eundem ad necessariam famæ meæ defensionem condignâ rationis poenâ promprissimè afficiam, ac illi pro omnibus suis mendaciis, atrocissimis injuriis & calumniis ipsam veritatem ingenuè reponam, eumque arctissimâ, sed verissima censurâ iterum perstringam. Quandoquidem is, ut vilissimus scurra & pessimus nebulo, me, meamque famam contra omne meritum & veritatem falsissimis mendaciis conspergere, ac maculare diabolicè tentavit, & infinita horrenda mendacia, & excogitatas execrabiles calumnias & famosum libellum de me more suo solito, per entia diabolica scelestissimè edere voluit. Undè satis perspicuè colligere licet, nisi is impurissimus esset scurra, & ex sordidissima familia (*von Keßelsflicker / Hechelmacher / Schweinschneider / oder Büttelsfnechtischer extraction*) ortus, impossibile foret, hunc detestandum atheum, horrendum calumniatorem, & pessimum nebulonem posse tam sordidè, ignominiosè ac diabolicè infra omnem humanam conditionem de me loqui, quasi in me omnium vitiorum colluvies, & omnia mundana essent vitia. Ad quæ apertissimè diluenda, sequentiæ de me cum omnium proborum applausu verè dicere pos-

possum, me nunquam nec gulae, nec veneri illicitae, nec tumultui aut otio fuisse deditum, hoc est, nec amasse abundantiae poculum, nec unquam cum ullo conscriuisse manus, aut in arenam cum inimicis digladiaturum descendisse, aut scortorum sordida conversatione & amplexibus, juxta ejus naturam & exempla impie gavifum esse, sed studiis semper tempestive & plus a quo invigilavi, cumque honestis & eruditis viris per temporum intervalla animi recreandi, & discursus gratia ad majorem eruditionem consequendam honeste conversatus sum; quae omnia à pessimo hoc calumniatore, impurissimo scurra, & horrendo atheo malitiose supprimuntur. Optandum foret, ut ab impurissimo hoc scurra & nebulone plane effem liberatus, ne mihi cum tam sordida bestia quicquam controversiarum & negotii esset, juxta illud vulgati: *Hoc scio pro certo, quod sic cum stercore certo, vinco vel vincor, semper ego maculor.* Verum quia nec ipse Christus sine calumniis & persecutionibus in hac lachrimarum valle aeterna degere potuit, quo ergo pacto ego me ab iis eximerem; hinc in mei solatium congrue canit Poeta:

*Nunquam bella piis, nunquam certamina desunt,
Est quo cum certet, mens pia semper habet.*

Ad calumnias Puffendorffii libenter tacuisssem, nisi fuissent atrocissimae, quales nemo probus tacendo praeterire potest, cum fama & vita pari passu ambulent *l. 9. ff. de manumiss. vindict.* crudelisque sit censendus, qui negligit famam, *caus. 1. 2. q. 1. c. 10.* fama namque est hominis omnium rerum pretiosissima & inestimabilis. Hinc de me absque vana mundi gloria verè jactare possum, quod ex optimis, honestis & satis locupletibus parentibus sum prognatus, ac pie & bene educatus in Academiis, inter honestiores & primarios studiosos non ultimus fui; si non primum, medium saltem inter eos occupavi locum, non tantum quoad victum & amictum, verum etiam quoad studia liberalia me semper habuerunt amictum. A pri-

mis ætatis meæ annis ad hæc usque tempora ebrietatem ut venenum cane & angue pejus naturâ averfatus sum, ut sic tempus meum pretiosissimum & florem ætatis helluando & scor-tando Puffendorffii epicureo exemplo impiè consumere noluerim, sed siquid residui temporis studiis utiliter horis subcivis detrahere potui, id omne nobilioribus corporis exercitiis gloriosè tribui, unde calumniatori meo detestando, execrabili ac scelerato atheò Puffendorffio harum rerum cum rudibus & rudentibus a sinis experto usque adeo sum infensus; cum ars non habeat osorem nisi ignorantem, pro hisce corporis dotibus ridere & cachinari ad quodlibet verbum morionis instar artificiosè scit ac practicarur: unde serenissimi Electoris Heidelbergensis Secretarius Hassniâ ad nostram Academiam Carolinam anno 1669. veniendo, mihi coram Puffendorffii uxore amice dixit: Puffendorffium Heidelbergæ semper nominatum esse *der lach* Professor, quia libenter rideret &c: ut de me ulterius pergam. Magnus Sueciæ Marefchallus Illustrissimus Dominus Comes Gabriel de Oxenstirn, beatæ jam memoriæ, me suafu prudentissimi ac Illustrissimi Domini Comitissæ de Donau Affinis sui suavissimi ex Academia Regiomontana ad filium suum natu- maximum charissimum & formosissimum Juvenem informandum solenniter non vocasset, nisi de eruditione mea antea satis certus fuisset: cujus filio Gustavo Adolpho Oxenstirnio per integrum sexennium regendo & informando sic præfui, ut postquam ante meum discessum Potentissimi Regis Sueciæ Caroli Præceptor Dominus Gripenhielm & Episcopus Goteburgensis Doctor Klingius discipulum meum me efflagitante Parentis jussu examinarunt, ad expiscandos ejus in studiis progressus, tale de me, meaque informatione dederunt testimonium, ut Illustrissimus Pater una cum Comitissa sua uxore prudentissima publicè dixerint: se non posse me absque filii sui ruina dimittere, expeterem quantum pro Salarii augmento vellem, se id mihi paratissimis animis exsolu-

luturos, ac insuper officium meae personae convenientissimum penes Regem procuraturos, dummodo filium informandum non defererem. Ast ego Galliam, Germaniam & Italiam propriis meis sumtibus peragrarè, exque itinere fructum capere in mei promotionem instantissimè intendens, honestam & optimam hanc conditionem cum maxima gratiarum actione humillimè recusavi, sic illustrissimi Parentes me multis beneficiis affectum nolentes volentes gratiosissimè, attamen non sine lachrimis ob innatum in filium amorem tristes dimiserunt &c. Hic illud tacito pede in mei dispendium præterire non possum, quod per integrum Sexennium nec Illustrissimos meos Dominos, nec ullum ex tota familia Oxenstirnianna unquam offenderim, sed omnes tam nobiles, quam ignobiles, tam mares, quam fœminas mihi faventes semper expertus sum, quod omnes Proceres & Magnates Sueciæ qui me optime norunt, de me satis superque testari possunt. Quod testimonium detestandum meum calumniatorem, horrendum atheum & omnium bipedum impiissimum Puffendorffium miserimè angit, torquet, excruciat. Cum sic bonis conditionibus bonaque cum venia è Suecorum limitibus peregrinandi & discendi causa Anno 1662. discederem, Helmstadium me primo contuli, utendo lecta & mensa celeberrimi Domini Doctoris & Professoris Conringii, conversaturus cum illo, ut ex hujus incomparabilis Politici, rerumque humanarum peritissimi viri conversatione aliquid re & nomine dignum in mei promotionem addicerem. Quod etiam pro temporum angustiis factum; unde ad Academiam Marpurgensem cum summo omnium commensalium Conringianorum applausu carmine quodam gratulatorio typis mandato honorificè sum dimissus; prout è carmine mutilatè hîc saltè allegato perspicuè patet.

I.

Auß Bund unsrer Fischgenossen
 Gilest du dann schon von hier /
 Da der Herbst noch nicht verlossen
 Wart D unsers Elmes Zier

**Daß der Winter sich verkerret/
Und die Sonne wieder feuret.**

2.

**Den es kält sich ſibel reffen
Wen die Lufft ſo kalt und naß/
Wen die Flüße ſich beeißen/
Wen ſich regt der Boreasß
Laß noch etwas Zeit verſchießen/
Daß wir deiner mehr genießen.**

3.

**Uns beſeehen deine Gaben
Deine Hof: Erfahrungheit ꝛ.
Deine Fertigkeit im reden
Im Francköſchen und Latein
Das rief dich ins Land der Schweden
Ins Reichs: Marſchalls Hoff hinein.**

**Hæc in mei laudem scripta iterum macerant livore correptum
meum sceleratissimum calumniatorem Puffendorffium. Mar-
purgi integrum fermè biennium studiorum & libri elaborandi
gratia inter privatos parietes laboriosus hæsi, ibique singulis
diebus in tantum excolui studia, varios mutos rerum huma-
narum Magistros creberrimè evolvendo ac consulendo, ut
absque coenz assumptione frequentius sedecim, quàm quindecim
horas indefatigato labore avidè consumpserim; hinc factum,
ut Magnifici DN. Rectoris Johannis Heinii SS. Theologiae Doctoris & Professoris, Amici mei tunc temporis optimi & familiarissimi Commensales me Parisias proficiscentem
per Candidatum Juris DN. Johannem Braun Amœnoburgensem, nunc Professore & Doctorem Juris in Academia Salisburgensi existentem carmine propemptico typis excuso honorificè
comitari voluerint. Et quidem sequenti modo.**

**Oxsternianæ dignior Arbitr
Illustris aulæ nuper adorcis**

exul:

Exul: Morofas ad carneenas
 Jam Themidis bene dives omnis
 Beckman revifis limina Galliæ,
 Et præpotentis regna Sueciæ,
 Quæ complicatis te lacertis
 Quæ cupida prece flagitavit.
 Ibis profundæ navita gloriæ
 Niclæ, cujus tempora laureis
 Devota, Clio geftebat
 Promeritis redimire fertis.

(Quoniam omnes Profeflores Juris Marpurgenfes juxta propria fua vota fibi certò perfuadebant me ibi honores doctorales adepturum, quod ob nimios fumtus contra omnium intentionem fperem & voluntatem honeftè evitavi) fic pergit Braunius in carmine.

Cui ter fupinis collibus annuet
 Pindus &c. &c. (tandem fupergit)
 Te non prophanis gratia Brachiis,
 Te gloriofis fama jugalibus
 Vehet per orbem, qua corufcus
 Aftra quatit Phaeton quadrigis &c. &c.
 Sic Confalini ter tibi Candidis
 Plaufere votis, ter tibi ferteo
 Fata ore juravere, toto
 Sic Helicon ftatuit fenatu.

Dum fic iter meum anno 1665. Parifias verfus per Electoralem fedem Heidelbergam & Argentoratum commodè inftitui, Argentorati poftera die novitatis & ftudiorum gratia auditorium Juridicum cum meis itineris comitibus fum ingreffus, aufcultaturus difputationem Juridicam de fidejufione inauguralem, tunc mihi præter intentionem data fuit occafio contra egregias hafce thefes folennes opponendi, oppofitione ritè peractâ Magnificus DN. Doctor Rebhan, tunc temporis Academiæ Rector mihi, totique auditorio de tam docta & accurata

curata oppositione summo ~~perpetuo~~ gratulatus est &c. Calumniator ubi es? Jam te iterum scelestè subducis. Tenebrarum dux in ipsis tenebris tibi pro tuis execrandis calumniis condignum olim dabit præmium, quod tandem cum perpetuo ululatu & vociferatione publicè confirmabis &c. Argentorato discedens postea vixi Parisiis operis mei Medullæ Justinianæ ad digesta typis publicè edendæ gratia ultra sesqui annum, ubi cum plurimis viris eruditissimis & honestissimis, & non cum talibus scurris, qualis est Puffendorff (qui nihil aliud in suis jocosis & familiaribus discursibus proferre scit, quàm, sit venia honestis auribus, *scheiß und dreck / Buhlenlieder / hundert tausend Teufel oder Sacrament* & infinita ejusmodi alia) quotidie conversatus sum, ex quorum doctissima & accurata conversatione semper discessi melior. Cum opus meum tunc temporis ita inrer manus typographi hæreret, Aureliam profectus sum, summos in utroque jure honores soleaniter consequuturus, ubi non tantum rigorosum sustinui examen, verum insuper magnam disputationem de judiciis inauguralem typis excusam cum summo honore absq; ullo præsidio habui, quam gloriam nec ipse Diabolus, multo minus ejus discipulus mendaciorum archi-faber Puffendorff mihi adimere valet; ne autem ququam de assertis dubitet, legat Benevolus Lector disticha, quæ duo magna Jctorum lumina, quorum alter Rector tunc temporis Magnificus & primarius Juris Professor erat, alter secundarius Juris Professor. Verba eorum sunt sequentia: *Ad Virum Clarissimum DN. Beckmannum J. U. D. in ejus Commentarium ad Pandectas:*

*Ut Jovis è cerebro Themis orta est, sic quoque partu
Ingenii Beckman Themis altera nascitur orbi.*

Jacobus de la Lande in Aurelianensi
Universitate Antecessor, & pro
tempore Rector Magnificus.

Cl-

Clarissimo Viri

NICOLA O BECKMANN O

Juris Utriusque Doctori.

Cui sic Romani Juris fuit ore medulla

Omni Romanis viribus ossa vigent.

E. Riviere Antecessor Universi-
tatis Aurelianensis.

Hic probè attendendum, quod Parisiis nullum opus typis publice excudi possit, quin à personis juratis viris eruditissimis à capite ad calcem accuratè perlegatur, accenseatur, num liber iste tutò imprimi & in vulgus edi possit, vel non; tunc tam egregium de me, meoque opere tulerunt viri isti plane mihi incogniti testimonium, ut idem ipse de me absque jaçantia fucò asserere non ausus essem; verba eorum sunt sequentia, quæ in journal des Scavans gallicè Parisiis impresso, vel in ephemeridibus Eruditorum Lipsiæ latinè postea editis invenies:

Medulla Justiniana, sive dilucida totius Juris civilis juxta digestorum methodum explicatio, Autore Nicolao Beckmanno in 4. Parisiis apud viduam Alliot & Egidium Alliot.

Brevissima scientias docendi ratio est, reducere easdem ad Bregulas sive aphorismos, uti Hippocrates in Medicina fecit. Hinc cum præsens Autor cursum Juris methodicum edere voluit, plurimis inclusit theorematibus id, quod notatu magis dignum in Jure Consultis, quos legit, omnibus advertit; & quoniam ordo in Digestis observatus, commodissimus habitus est omnium, qui adhuc pro Jure sunt inventi, & quoniam etiam materias omnes, quæ in Jurisprudencia occurrunt, comprehendit, ordinem illum in theorematum suorum dispositione secutus est. Opus illud utile erit iis omnibus, qui Juris prudentie operam navare cupiunt; principales enim Juris defini-
B nitiones

nitiones & divisiones clarè & exactè ibidem sunt explicatae. Autor etiam Juris civilis cursui Juris Canonici decisiones magis necessarias, unâ cum illo, quod in Jure Germanico magis notatu dignum est, immiscuit. Hoc laudabili testimonio commotus fuit Rex Gallia Ludovicus 14. ut Bibliopola Parisiensi meo Alliot me in scio Regium diploma & privilegium gratosè concesserit, ne medulla mea juris ab alio, quàm ab eodem sub gravissima poenâ divendatur vel iterum imprimatur &c. Ex hiscè elogiis & publicis testimoniis apertè patet, egregios & celeberrimos Professores Aurelianenses me non indignum, sed maximè dignum ad honores doctorales solenniter promovisse. Siehestu nun du verlogner Schelm/Ehren dieb und hencfers würdiger heilloser Heid und lach Professor, wie teuflisch du einem ehrlichen Mann wider alle Wahrheit suchest zu verunglimpfen: Wirstu mit deinen Pasquillen / lügen und trigen ferner fortfahren / so wirstu unfehlbar in des Scharfrichters Hände gerathen / damit die ganze erbare Welt augenscheinlich siehet / wie Gottes gerechte Strafe dich gottlosen heillosen Duben andern bösen zum Exempel rechtmässig heimgesucht / &c. Nunc ulterius vitam meam, ejusque institutum ad hodierna tempora clarè & perspicuè deduco. Postquam opus meum Parisiis plenè fuit perfectum, ac Potentissimo Suecorum Regi Carolo humillimè dedicatum, Parisiis in Sueciam offerendi causa, meq; humillimè commendandi sum profectus. Quamprimum autem Stockholmiâ ad Regis Aulam incolumis perveni offerendo librum meum Regi, Regniq; Proceribus, ab illo tempore statim in signum gratitudinis ac clementiæ contestandæ intra quatrimum primus Juris Professor Academiæ Carolina Londini Schanorum sum declaratus, & anno 1668. secundus Academiæ Rector Magnificus communi omnium Professorum suffragio approbante Rege Carolo sum creatus, qui collatum Rectoratum tanto animi moderamine, Justitiâ & Prudentiâ laudabiliter gessi, ut omnestam nobiles, quàm ignobi-

les unanimi voce mihi optaverint perpetuum Rectoratum; in tantum omnibus absque personarum respectu spretois sordidis muneribus administravi Justitiam. Id tamen pro dolor in meo Rectoratu per innocentiam & Superiorum jussu commissi crimen, quod detestandum hunc atheum Puffendorffium ut Academiae lolium & juventutis studiosae pestem praevio programme in Academiam solenniter introduxerim, ut anno 1668. die 6. Septembris; ast, quod in eo peccatum, non mihi, sed Superioribus adscribendum, qui de hoc pestifero semine in Academiam introducto coram Deo respondere coguntur. Quandoquidem ego gentilem hunc Professore vere atheum non motu proprio, sed jussu Regis in Academiam solenniter introduxi ut Rector Academiae Carolinae &c. Interea novum meum ad prima Juris fundamenta commentarium sub professionis meae onere & functione paulatim elaborare coepi, quem tandem anno 1672. elaboratum in lucem publice edere, Regique dedicare curavi; in quem detestandus meus calumniator & carnatus meus diabolus Puffendorff ideo furore suo intempestive invehit, quia mediante epistola mea ad Lectorem ibidem scripta apud Suecorum Regem, Regniq; Proceres pie effeci, ne gentilis hic Professor & detestandus atheus Puffendorff amplius pestiferum Hobbesium & famosum Monzambanum Nobilibus praelegeret, iisque falsissima ac impiissima Juris humani & Divini principia scelestè inculcasset. Ergo non est mirum, quod scelestus meus calumniator Puffendorffius usque adeo in me impiè debachetur, ac rabiosi canis instar in me innocentem hostiliter irruat, quasi me quoad corpus, famam & animam funditus perdere, & inique proderet vellet. Quae venenosa ejus tela, & scelerata tentamina mihi ne hilum quidem nocent, sed eadem in nefandissimum autorem & calumniatorem tuto remitto, ut iis ipse Puffendorffius ignominiose pereat &c. Circa eadem tempora, quibus opus meum Londini edidi, atheus & calumniator meus

Puffendorff Iolium suum pestiferum & atheismum per entia sua moralia (bestialia puto) actionum humanarum indifferentiam, religionem statui reipublicæ esse accommodandam & sexcenta alia diffeminare, & Christianismum planè extirpare clandestinè machinatus est; quibus pessimis Puffendorffii machinationibus se omnes in Suecia Episcopi, Doctores & Professores Theologiæ & Sacerdotes Suecici pro aris & focis fortiter opposuerunt, ne atheismo per periculosa Puffendorffii principia, & horrenda Juris naturæ dogmata, portas & fenestras undiquaque aperirent. Hic accuratissimè notanda est astutissimi & diabolici calumniatoris illustris athei Puffendorffii astutia in edendo suo Jure naturæ maximè gentili & bestiali. Cum is nova sua excogitata damnanda entia moralia sive bestialia &c. in lucem prolatura ipse defendere & tueri sibi diffideret, novum sibi excogitavit expediens, sive ens diabolicum, quo mediante ad propositum sibi scopum turò pervenire posset, ratus nihil sibi, suisque entibus moralibus sive brutalibus esse salutaris, nihilq; Theologorum judicium, sibi damnosum fortius suppressere posse, quàm si emendicata Regis censura, (& non recta ratio, nec pietas aut justitia) supremum Juris ipsius naturæ præsidium foret; Verum cum Reverendissimus Schania Episcopus Magnificus Academiae Procancelarius D. Petrus Winstrupius, Doctores Theologiæ & Sacerdotes totius Sueciæ impium hoc ac gentile Puffendorffii opus viderint, id statim ut ethnicum & impium unanimi & constanti voce ac judicio condemnarunt, quorum judicium impius autor & gentilis Professor Puffendorff non Bonitate & Justitiæ causæ, sed autoritate Regis unice suppressere, & à se avertere conabatur. Utut Puffendorffii atheismum entia moralia, actionum humanarum indifferentiam, religionem statui reipublicæ esse accommodandam & infinita alia omnes Theologi & Sacerdotes in Suecia publicè damnaverint, librumque ejus de Jure naturæ & gentium ignominiosa combustione

stione dignum censuerint, hanc tamen litem tunc temporis nolui facere meam ad omnem invidiam & suspicionem evitandam, ne satyrico & scelesto Puffendorffio tunc temporis adhuc amico meo simulato daretur ansa omnem causam in me injustè devolvendi; conscientia etiam mea & Juris professione reclamantibus nihilominus tacui. Quid factum, dum post anni lapsum & eo diutius à tempore hujus controversiæ ob prægnantes causas, nimirum ob maximum pietatis & justitiæ in Suecia defectum, summumque luxum, & latentem meum amorem Germaniæ ceu nativi soli, professione mea relicta Regi, regni que Proceribus solenniter valedixi, meque ut declaratum Consiliarium Eminentissimi ac Serenissimi Domini Cardinalis Badensis, Domini & Patroni mei clementissimilateri Fuldæ adjunxi; tunc astutissimus calumniator Puffendorffius diabolico invento, me absentem pro autore hujus litis & indicis sive censuræ novitatum Puffendorffianorum apud Regem malitiosè detulit, ut sic omne odium in me unicè devolvendo reliquos suos contradicentes regia manu terrere posset; Rex in se bonus & plane gratiofus inanes ac pravas calumniatoris Puffendorffi accusationes me legitimè absente primum audire noluit, sed furibundo Puffendorffio per Illustrissimum regni Cancellarium indicari jussit, ut controversiam hanc in sui opprobrium ulterius non moveret, ac exorienti igni oleum aspergeret &c. Cum diabolicus Puffendorffianus spiritus ex evidentibus rerum circumstantiis, ipsoque effectu videret, causam suam à Rege, regni que Proceribus deseri, seque totius literati orbis legitimæ censuræ ignominiosè exponi, nova entia moralia (diabolica puto) & stratagemata illicita in sui favorem astutissimè excogitavit, per fas & nefas, hoc est, per casus potius obliquos, quam rectos conciliandos sibi esse Patronos, quorum valida intercessione Regis gratia & patrociniū sibi reconciliandum esset, ne ob novum & periculosum suum atheismum spartâ sua Academica opinione

tius justè privatus in Angliam omnium sectarum sedem ad præceptorem suum Hobbesium ignominiosè mitteretur. Scele-
ratum ejus inventum felici successu non fuit destitutum. Mi-
rabile dictu est, quibus dolosis artibus sibi ex voto duos Pa-
tronos scopo suo convenientissimos comparaverit, utpotè
Comitem Gustavum Ottonem Steinbock Academiæ Caro-
linæ Cancellarium, & Consiliarium Nicolaum Roland, quo-
rum primum sciebat, auri argentique esse infatiabilem, qui
conscientiam in omnibus controversis causis pro oblato præ-
mio promiscuè habebat venalem, attestante experientia; ideo
illius gratiam & patrocinium vi splendentis auri facillimè ex-
pugnare poterat; alterum autem furibundo impetu omnia
semper agentem ob propriam personam non multum venera-
batur maliciosus Puffendorffius, sed eundem ob Generi sui
Domini Gripenhielmii Regis Præceptoris auxilium & com-
mendatitias apud Regem religiosè colebat; licet hic Rolandus
non tanta auri fame laboraret, quanta Comes Steinbock, at-
tamen Nobilium, Consulium, Sacerdotum & Prætorum Scha-
nensium magna oblata munera in negotiis commissionum an-
no 1671 & 72. non sprevit, præsertim si tantum corii inaurati
ad corruptelas à clientibus offerretur, ut cœnacula & con-
clavia Stockholmiæ indè regio quasi ornatu coruscari possent.
Idcirco eum difficilioribus remediis & entibus moralibus (dia-
bolicis) ad suas partes pertrahere cogebatur. Quali ergo re-
medio putas Benevole Lector illustrem nostrum atheum Puf-
fendorffium injustæ ac impiæ causæ invenisse Patronum? No-
minatus nobilis Rolandus habeat cubicularium nomine *Des-
mar* viribus corporis planè destitutum, qui à multis retrò annis
ei ut pedisequus fideliter inservisset, quem in maximo suo fu-
rore ob præstita servitia præ aliis omnibus tolerare poterat,
huic misero socio nulla literaturâ vel studiis instructo despera-
tus Puffendorffius privignam suam manibus pedibusque resi-
stentem ac miserè plorantem infra statum & conditionem pu-
ellæ

ellæ sponte offerebat , ut mediante hoc puellæ conjugio cum
suis entibus moralibus sivè malitiis summoperè commenda-
retur Nobili Rolando , & Rolandus per gradus eundem com-
mendaret Genero suo Gripenhielmo Regis Præceptorì , & is
consequenter Puffendorffium Regi. Dicitum factum , prout
negotium in statu ejus naturali per entia moralia secundum su-
am actionum humanarum indifferentiam à gentili Puffen-
dorffio malitiosè est conceptum , ita in effectum egregiè est
deductum. Ex illo tempore Reverendissimo Domino Epif-
copo Schanensi D. Winstrupio & omnibus Theologis & Sacer-
dotibus severè injunctum est, ne amplius contra Puffendorffii
Jus naturæ & gentium loquerentur, vel scriberent, contrarium
faciendo experiretur hanc causam esse Regis. Literas quoq; in
Saxoniâ Dresdam ad Serenissimum Saxoniz Electorem com-
mendatitias miserunt, ne is permitteret alicui Professorum vel
Theologorum facultatem scribendi & ratiocinandi contra Puf-
fendorffij principia: hæc omnia non sufficiebant, majora in-
super absurda maximè iniqua scelerato Puffendorffio conan-
da erant. Ante annum ab illo tempore index sive censura no-
vitarum Puffendorffianarum sine certo autore erat editus, oculo-
rum multorum valdè claros efficiens; contra hunc atheus Puf-
fendorffius quasi sine cerebro existens furere incipiebat, nisi
authoritate & patrociniò sibi per nefas acquisito; hinc dementis
instar furere & vociferari inceperat, hunc indicem à me con-
scriptum publicè esse concremandum, effecit etiam furibundo
suo Patrono Rolando & avaro Comite Steinbock pestiferè
adjuvantibus ut publicè concremaretur, quo jure, quavè inju-
ria, norunt illi, qui de Puffendorffii gentili Doctrina & atheis-
mo accuratius differere valent: quæ omnia me nec angunt,
nec tangunt, cum me hujus indicis novitarum nunquam con-
fessus sim autorem, nec ejus nomine unquam ante meum è
Suecia ab itum publicè sum accusatus, multo minus convictus.
Quo ergo Jure Sueci me extra eorum forum existentem supra
suam

suam jurisdictionem pro Puffendorffii atheismo impiè defendendo condemnare possunt : nisi me contra omnia divina & humana jura impie tractare, ac Puffendorffii atheismum contra conscientiam & vera religionis dogmata inique defendere velint. Nā quemadmodum Regi Hispaniæ secundum Jura non licet natione Danum in Dania existentem in suo foro absentem condemnare ; ita nec Regi Sveciæ licet, me Germanum in Germania viventem, & absentem in suo foro suecico condemnare : habeant & ritineant sibi gentilem suum Professore, novi atheismi atheum Puffendorffium. Nullus Regum vel Principum in Anglia, Gallia, Italia, Hispania, Dania, Polonia, Hollandia & tota Germania pestiferum hunc hominem ad se è Suecia accersiri curabit, ad pestifera ejus entia naturalia addiscenda, quem ibi citius putrescere, vel cum entibus suis moralibus & religione statui reipubl. accommodanda &c. desperare sinent, quàm eundem ad se vocare. Longè laudabilius & consultius fecissent Sueci, si atheum Puffendorffium loco indicis novitatum Puffendorffianarum vivum unà cum suo execrabili Jure naturæ & gentium in ignem detrusum solenniter concremassent, aut cum verberibus virgis & lapidibus è Suecia ignominiosè abegissent, sic omne crimen & scandalum esset sublatum. Mirandum sane est, quod Sueci ex eo tempore, quo detestandum novi atheismi atheum Magistrum Samuelem Puffendorffium in horrendis ac periculosissimis suis publicis scriptis, ac inaudita nova professione entium moralium actionum humanarum indifferentia, religione statui reipubl. accommodanda &c. contra tot viros eruditione & pietate insignes, Episcopos, Professores & Doctores Theologiæ ac Juris, imo contra tot Academias tam Germanicas quàm Suecicas per violentum modum impiè defendere tentarunt, justo Dei judicio & vindicta nullam neque in civilibus, neque militaribus rebus amplius experti sint salutem, sed quicquid susceperunt, vano & infelici conamine miserrimè cessit;

can-

eandem Dei vindictam haud ita pridem pro impio Puffendorffii patrocínio expertus est Comes Gustavus Otto Steinbock, & Nobilis Consiliarius Roland forsan jam conscientiae morsus tacite sentit: quorum ille officio & honoribus à Rege justè est privatus, attestantibus novellis, ac fide dignorum è Suecia litetis. Hic Rolandus majorem inde aliquando sentiet poenam; cum justus Judex & Vindex Deus illata mala, imprimis ejusmodi atrocía nunquam impunè dimittat. Et jam merito deberem ad omnia & singula detestandi calumniatoris mei Puffendorffii scommata singulatim respondere, verum cum id supervacaneum esse censeo, ne lectori Benevolo & pio nauseam creem, ad quaedam duntaxat brevissimis verè & genuinè respondebo. (1.) mihi tantam adscribit ignorantiam & ruditatem, quasi omni judicio, ratione & cerebro privatus quovis ex plebe essem indoctior, stolidior & pejor, qui nec rectè legere & scribere, multo minus ratiocinari valerem. Vah impudentissimum, impium & diabolicum mendacium, simplici veritati & experientiae optimo rerum magistro è diametro oppositum. Fateor quidem me omnium eruditorum ac Doctorum non esse sapientissimum, nec Tullianam puritatem puriorem, qualem ipse sibi falso imaginatur, omnium doctrinam, eruditionem & scribendi modum alto supercilio calumniosè contemnendo &c. Interim inter mediocriter doctos viros, & Juris Doctores nunquam loqui & ratiocinari erubui; nec calumniator meus Magister Puffendorffius me unquam ratiocinando haesitantem, multo minus tacentem reddidit. Hic mihi absque verborum jactantia convenienter in memoriam revoco, quod ego Puffendorffio anno 1668. de republ. irregulari Germaniae publicè disputanti satis acriter opponendo ad eas mentis orisque angustias publicè reduxerim, ut contra me in publico auditorio philosophico amplius defendere non potuerit absurdam suam thesin, rempubl. Romano Germanicam juxta ejus assertum esse irregularem, sed

C

mixtam

mixtam; unde maxima, sed tacita in me exorta est indignatio, & periculosa æmulatio, nihilominus me suis Juvenibus discipulis longè inferiorem & debiliorem contra tot publica de me lata testimonia scelesto ore ac calamo jam judicat. Nisi calumniatoris Puffendorffii impudentissimum os & calamus cordi ac menti ejus apertè contradicere vellet, utique libellum suum famosum non conscripisset ad me scelestè suppressendum & refutandum. Si tam stupidus calamo & judicio essem, qualem calumniator meus me calumniosè describit, quid opus foret refutatione: indignum sane & intra Puffendorffii magnificentiam esset, cum tam misero homine, qualem me injustissimè fingit, publicè pugnare, scriptisque certare. En contradictionem in adjecto. Quid amplius dicam nescio, mihi maximo est solatio commune virorum illustrium dicerium, quod ipsis perinde sit, num à scelestis & impiis calumniatoribus & atheis laudentur, vel vituperentur, tam flocci penditur scabiosum eorum judicium. Væ maledicenti ac impudentissimo tuo ori ac animæ, quam orco & dæmonibus, non Deo & cœlo devoves. Calumniator hic meus Puffendorff pro innata sua consuetudine mentiendo & calumniando scelestè pergit, dum Commentarium meum ad prima Juris fundamenta tempore meæ professionis anno 1672. publicè editum, Regique Suecorum humillimè dedicatum usque adeo spernit, ut nullum scriptum ab alphabetario vel rudi adhuc puero conscribi, inque vulgus miserè spargi potuisset; atrocem hanc Puffendorffii calumniam ipse benevole Lector pro tuo animi candore refutabis, si Commentarium meum in utilitatem studiosæ Juventutis laboriosè ac doctè conscriptum legeris, ipsa etiam Regia Majestas Suecica ipso opere contrarium expressè contestatur, quæ mihi impulsu Procerum & Magnatum pro libri hujus dedicatione 14. rusticos circa urbem Christianostadium in territorio Frosta clementissimè obtulit, quos Regi postea circa meum è Suecia discessum sub spe

com-

compensationis humillime reddidi, nihil tamen pro iis accipi. Ex hiscè evidentissimis rerum circumstantiis & indubitatis argumentis colligere licet, quam injustè ac crudeliter à meo calumniatore tracter, quamque falsò ignorantix accuser: qui perintegrum octennium existit Professor juris. Legas nefandissimum & calumniosissimum os Doctrinam meam Juris antè tres demum menses ut mense Septembri anno 1676. Norinbergæ in lucem editam, confuso corde, si non ore tacitè confiteri cogeris, me non minus Romanæ puritati operam navare, ac utilia opera elaborare, quàm alios Ictos aut Literatos. Effatum hoc de me gloriosè contestatur Præclarissimus ac Doctissimus Patritius Norinbergensis Christophorus Dietherr ab & in Anvvanden J. U. D. & reipubl. ibidem Advocatus celebris in carmine, quod in mei honorem publicè scripsit, ubi inter alia in præloquio dicit, ipsas leges Doctrinam meam Juris ob latinæ linguæ puritatem & elegantiam rarissimam venerari & adorare &c. Et quod maximum, hanc mihi præprimis gloriam condignè attribuere possum, me nuperrimè pro mea juris doctrina Sacræ Cæsareæ Majestati humillimè dedicata & oblata honorificum laboris præmium, puta magnam, crassam & ponderosam auream catenam sive torquem cum insigni gratioso aureo nummo Cæsaris effigie signato accepisse. Tibi contra famosorum libellorum autori pro tuo famosissimo Monzambano ad sacræ Cæsareæ Majestatis auctoritatem destruendam ignominiosa catena ferrea à Carnifice offerenda & merito appendenda esset, ut alii tuo exemplo in posterum discant, Cæsaream Majestatem sacrosanctam & inviolabilem esse habendam. Vides ergo detestande in mentiendò artifex, quàm verax sis in tuis assertis, & quàm injustè me ignorantix accuses. Tuam potius ignorantiam nefandissimum caput allegarem, & justè perstringerem, si opus foret, qui præter linguam latinam & vernaculam, ac inania tua entia brutalia (quæ inconvenienter vocas moralia) nihi scis, nec didicisti aut

vidisti; cum nec linguam gallicam, nec Italicam calleas, quin
imo nec eam, in cujus regione vivis, Suevicam intelligo. Nec
in studiis superiorum facultatum quicquam egregii præstitisti,
dum Theologiam ob altè impressum tuum detestandum atheis-
mum semper spreveristi, & Jurisprudentiam ob contraria athei
Hobbesii & pasquini Monzambani partus tui principia alto su-
percilio pro Satyrico tuo ingenio neglexisti, calumniosè di-
cendo, Ictos anserum instar idem canere; nihilque in sua fa-
cultate scire novi proferre. Hanc impiam Puffendorffii opi-
nionem vir quidam eruditus in indice novitatum Puffendorff-
sianarum solidè refutat, damnandam censens hanc Puffen-
dorffii doctrinam; omnes, inquit, Icti juxta immotam Juris
naturæ doctrinam tenentur idem justum & æquum approba-
re, & idem injustum & iniquum condignè improbare. Theo-
logo æquè ac Icto simpliciter fatendum & asserendum incumbit,
præcepta Decalogi esse immutabilia (e. g. non occides
malitiosè hominem, non mœchaberis, &c. nisi id gentili Ju-
ris naturæ & gentium Professori Magistro Puffendorffio jux-
ta suam actionum moralium indifferentiam impunè liceat)
nec ulla Juris naturæ & Divini novitates admittere &c. Nec
exercitia corporis nobiliora didicisti, nec peregrinasti, sed
trunci instar interdum inter libros, interdum inter pocula vel
scorta sedendo turpiloquiis te pro solenni tua consuetudine
strenuè exercere soles, loca biblica, canonica & juridica in se
sana ac pia in pravum & impium sensum malitiosè detorquen-
do. Contra quæ tentata sæpissimè in conviviis locuti sunt
Reverendissimus Dominus Episcopus Winstrupius & Doctor
Schvartzius. Sic pro sua libidine calumniator meus Puffen-
dorff semper solitus est contra tristes vel modestos viros allega-
re titulum Juris canonici *decret. 15. lib. 4. de frigidis & male-
ficatis & impotentia coeundi*, & regulam juris civilis quod pen-
det, non est pro eo quasi stat, intellige causam controversam
appellatione suspensam; ubi materiam juris à Pontifice vel

Impe-

Impugnare allegatam ad carnalem & bestialem intellectum
 pro brutali suo ingenio impiè trahit. Apage carnalis diabo-
 lic & taure libidinosè, cum perverso tuo brutali sensu; obmu-
 tescas in proborum solatium bipedum impurissime ac perversi-
 ssime, ne pios & probos turpiloquio tuo diabolico nimium
 lidas, sique maximo scandalo. (2.) præterire non possum,
 quin paucis ad falsam ejus gloriosam ostentationem & jactan-
 tiam respondeam; calumniator meus Puffendorff non erubescit
 asserere, se unius anni spatio plures evoluisse ac perlegisse
 libros, quàm ego per omnem meam ætatem inspexi. En
 mendacium palpabile, colaphis & baculis meritò expiandum.
 Utinam mihi esses præsens, certè proprium tuum quarti modi
 risum falsumque tuum assertum tibi condignè supprimerem.
 Qui me norunt, sciunt, me à primis & teneris annis studiis
 quam maximè fuisse deditum, qui tres libros unum Parisiis,
 alterum Londini Schanorum tempore meæ professionis, &
 tertium Norinbergæ non sine magna lucubratione, labore &
 sudore typis in lucem edere curavi; quomodo ergo possibi-
 le foret, te calumniatorem & atheum ætate me longè inferior-
 rem inter pocula & scorta sæpissimè sedentem plures libros uno
 anno legisse, quàm ego per omnem meam ætatem; desine
 ergo mentiri & calumniari impudentissimum os à carnificè
 tandem coercendum. Quid mirum, me in mea Juris profes-
 sione & doctrina tam turpiter infra omnium eruditorum sta-
 tum à pessimo hoc caluniatore & atheo Puffendorffio pro Sa-
 tyrico suo ingenio & pessima indole tractari, dum is & ipsum
 Aristotelem Philosophorum meritò Principem in omnibus
 Philosophiæ partibus simpliciter rejicit, absurde statuendo
 Aristotilem nec in Ethicis, nec in Politicis, nec reliquis
 quicquam egregii præstitisse. Quæ Puffendorffii calumnia
 maximo sibilo perstringenda esset, quandoquidem nihil in
 Ethicis censetur majus magnis moralibus Aristotelis, libris-
 que ejus ad Eudemon, & libris ad Nicomachum scriptis, præ-

subnectit, quia
ium, puta mo-
Reformatori
rali, annon pu-
uæ per modum
i per accidens ?
ari nequit.

fertim si celeberrimi Conringii, Rachelii vel alterius perdo-
ctus accesserit Commentarius. Idem de Aristotelis Politica
summo mentis acumine elaborata iudicium fero, neglectâ
ejus Metaphysicâ, quam ut Ethnicus ex nudo naturæ lumine
melius conscribere non potuit; Cœterum ut laudem & glo-
riam Aristoteli omni Jure debitam in omnibus calumniosè de-
trahere posset calumniator Puffendorff, ideo reprehendere
pergit Aristotelem, omnia in duo convenientissimè distin-
guentem, nimirum in substantiam & accidens &c. Non pos-
sum non vehementer damnare detestandi mei calumniato-
ris Puffendorffii calumnias & mendacia, quorum unum ex al-
tero quasi propullulat. Diaboli Præceptoris sui instinctu im-
pudentissimè asserit, me sibi scripsisse, quod mallem vita æter-
na privari, quàm ab inceptis meis desistere. Nunquam mihi
talia impia in mentem venerunt, multominus ejusmodi scri-
psi; cum probe sim memor eorum, quæ Matth. 16. cap. sunt
scripta. quid mihi prodesset, si totum mundum lucrarer, &
animæ meæ ac salutis æternæ dispendium paterer: tuam ca-
lumniator & alastor Puffendorff mentiendi libidinem & im-
pudentiam sufficientissimè vindicabit Deus, ut cum despera-
tione ex hac vita discedas. Strenuè mentiri pergit calumnia-
tor meus & atheus Magister Puffendorff dicendo me literas
propria manu scriptas misisse Wittebergam, Lipsiam, Je-
nam, & Garlebiam, utinam vel mihi malefiat, si eas propria
manu scriptas transmiserim; vel tibi calumniatorum atrocissi-
me, si contra veritatem mihi calumnias malitiosè affingas.
Quid dicam, qui semel limites verecundiæ & modestiæ tran-
sit, eum oportet esse graviter impudentem, pergas modo in
animæ tuæ interitum magis magisque mentiri, præceptor tu-
us diabolus, qui tibi hæc omnia impie suggerit, pro excogita-
tis hiscè opprobriis & mendaciis lautum tibi olim dabit præ-
mium. Calumniator meus execrabilis Magister Samuel Puf-
fendorff, ut immanis ac horrenda bellua in me meosque pro
despe-

de proprio suo furore & nequitia scire & mentiri non desistit, cum honestam & modestam meam uxorem impiis suis calumniis scelestissime pestringere non negligit, contra omnem veritatem scelestè fingendo, meam uxorem ex sordidis Parentibus natam sordidè vixisse, ac fuisse olim Reginae lotricem, quam ignominiam ipsa Suecorum Regina Hedviga Eleonora condignè vindicabit. hoc tamen ad diluenda ista crimina verissimè regere possum, uxorem meam ex optimis & opulentis parentibus natam, unâ cum consanguinea sua demortui Cancellarii Pomeraniæ nomine Henrici Alfini vidua Maria Stracken Regis ac Reginae gratioso petro accessisse aulam Regiam ad ducendum Juvenem Suecorum Regem, ac per aliquot annos pro magno salario annuo honorificè inservisse Reginae corpori! quo servitio nihil est honorificentius; cui enim mortaliū quis cum majori honore & dignitate inservire potest, quàm Regibus & Reginais, præprimis cum iis quotidie conversetur; hanc honorificam uxoris meæ functionem plurimæ virgines ex splendidis familiis ortæ ante eam sustinuerunt, quales sunt Catharina Wallerstett, Catharina Babelina, Catharina Riefs, Christina Sturmhus Chiliarchæ filia, Christina Bôls, Christina Baumans &c. quarum prima nupsit præsentis Aulæ Cancellario Ehrnstein, altera nupsit Legato Suecico in Anglia existenti Leuenberg, tertia nupsit Consiliario cameræ Schuttehielm, quarta nupsit nobili aignorum inspectori, quinta Admiratio Suecico Barck, sexta nupsit Generali Inspectori omnium vectigalium in tota Suecia Drackenhielm, Septimam in uxorem duxit Vicepræses supremi commerciorum collegii Lagerfeld, octavam duxit Administrator omnium bonorum Reginae *der Statthalter* Utermarck, ut alias brevitas causa taceam. Tantam semper præ se tulit uxor mea modestiam, morumque probitatem, ut omnes cujuscunque conditionis eam non satis laudare potuerint, eam etiam nomine multis in splendida dignitate constitutis expe-

tita

tita est! Hinc factum, quod ipsa Regina uxori meæ ex aula ob instans matrimonium nostrum dimissæ pro dote ex suis nummis mille imperiales gratiosissimè obtulerit unâ cum omnibus sumptibus sin nuptias collocatis, quod multi Comites Comitissæ, Barones & Nobiles, qui nuptiis nostris ornandi & recreandi causa interfuerunt, simul cum tota aula Regia abundè testari possunt. Hinc uxor mea justo animi dolore commota dicit: *dieser teuflischer Lügen-Geist und Ehrendieb habe sich auß Mutter Leib gelogen / sonstn wäre er nicht darauß gekommen / weil das Blut an ihm nicht gut / so mit lauter Gifft vermengt ic.* Sibi ex animo gratulari *si* tam pudicam dotibus animi & corporis instructam duxisset in uxorem, qui claudicantem & oculis nutantem monstro similem in sui solatium duxit. Hæc sunt calumniator, bipedum pessimè, nebulonum nefandissime Magister mendaciorum Puffendorff, quæ te, tuumque malignum Spiritum excruciant, osque tuum mendacissimum validissimè reprimunt. Non credo ullum virum probum in toto terrarum orbe dari, qui Magistrum Puffendorffium, ejusque scripta, præsertim apologiam ejus & epistolam ad amicos (quos non habet) per Germaniam cognovit, quin illum ut sordidissimum scurræ & famosissimum calumniatorem, ob sordes & scurrilia ubique intermixta plenariè condemnaverit: licet hic nigri Diaboli nigerrimus discipulus se cito interdum candidiorem & angelo puriorem contra naturam suam & famosissima sua asserta falsò formare conetur, ut atheismum & perversum suum jus naturæ & gentium verè gentile malitosè defendat, omnes tamen corvum corvum & simiam vocant Simiam. Falso hoc præfigurato Puffendorffii colore non tantum Reverendissimum Schanorum Episcopum Dominum Doctorem Winstrupium, virum ad stuporem in re litteraria versatum, Doctorem & Professore Theologiæ Schvvarzium & alios sibi contrarios ibidem in sui favorem scelerè denigrare machinatur, verum insuper multos maximi

nomi-

nominis & venerationis viros in Germania, ut Reverendissimum Dominum Superintendentem Garlebiensem Gelenium, celeberrimum Velthemium Jenensem, illustrem Scherzerum Lipsiensem, & plurimos alios alibi contra periculosum novi atheismi atheum Puffendorffium fortiter insurgentes &c. Prolixior in deducendis hiscè essem, nisi sordidissimi & impiissimi calumniatoris Puffendorffi belluina vita, detestandi mores, & horrenda doctrina (litera scripta manet) orbi literato jam satis perspecta & cognita forent. Quod vitam doctrinam & mores Puffendorffi concernit, ipso Dracone est pestilentior, diabolo peior, ac lupo & tygride immanior, & sæverior, prout ex subsequenter quibusdam allegatis exemplis apertissime patet (1.) Religionem pro fræno tantum populi ac fructuoso Politicorum figmento cum Machiavello in gratiam Principum semper censuit juxta doctrinam Platonis, quem præ aliis loco sacri codicis legit; ob eam rationem in suo quoque Jure naturæ non veritus est asserere, religionem statui Reipubl. esse accommodandam. Quod impium assertum jam in aliis suis scriptis postea editis Magister Puffendorffius tanquam nasum cereum dolosè flectere & inflectere machinatur ad avertendas à se aliorum linguas & calamos: sed litera scripta manet: Ex hiscè assertis satis liquet, quid de resurrectione mortuorum & vita æterna crediderit, nihil prohi dolor! indè consequentia facillimè formari potest: qui ut bestia semper vivit, is ut bestia tandem peribit. Quod si quicquam de Puffendorffii atheismo ex propria ejus confessione notandum & notum est, utique sequens casus quàm maximè notabilis est. Cum Puffendorffius noster moribus & doctrinâ atheus anno 1672. jus suum naturæ & gentium verè gentile in publicum edere non erubesceret, ad evertendum christianismum, idque opus statim Theologis, præprimis Reverendissimo Domino Doctori & Episcopo Schanensi Winstrupio, Academiæ Carolinae Procancellario, viro satis cordato, & Professore Theologiæ

D

Schvvar-

Schvartzio summoperè displiceret, à quibus illud absolute
reiciebatur. Haud diu post laudatus Dom. Professor Schvvar-
zium disputationem inauguralem de authoritate Symbolicâ, die
22. Maij 1672. in auditorio Carolinæ Academicæ majori, sub præ-
sidio Magnificæ Reverendissimi Domini Doctoris Petri Win-
strupii, &c. solenniter instituit, multis Baronibus, Nobilibus
& Professoribus omnibus excepto Puffendorffio præsentibus.
Utut atheus Puffendorffius conscientiæ & sceleris stimulo se
tunc in numero Professorum sistere non auderet, metuens
Professorem Schvvarzium impietate Puffendorffi gravissimè
offensum, novi sui atheismi ratione suæ professionis Theolo-
giæ, & conscientiæ liberandæ facturum mentionem, nihilo-
minus sordido spectaculo se medium inter Studiosos in certo
auditorii angulo personatum est furis instar latentem sistitit,
ad percipiendâ Professoris Schvvarzii verba, quibus ipse sine
dubio condignè perstringeretur: quemadmodum Magister
Puffendorffius sibi iusto conscientiæ metu formavit vaticini-
um, ~~sed~~ subsecutum est. Ubi Professor Theologiæ Schvvar-
zium Puffendorffium diabolo pejorem ob periculosa & veneno-
sa ejus in Jure principia, Hobbesium & Monzambanum pu-
blicè descripsit, undè factum, ut Puffendorffio præsentem, sed
latenti in tam illustri illustrium virorum confesso indelebilis in-
iusta sit ignominia, quàm per omnem ætatem delere non valet;
dum omnibus auditoribus, præsertim in superioribus subsellis,
tam sedentibus, quàm stantibus ejus præsentia erat nota,
omnesque in eum pauperis studiosi pallio tectum, ad perso-
nam ejus perentia sua moralia in statu suo naturali (quia nole-
bat, ut Professor comparere, nec pro tali haberi) malitiosè dis-
simulandam, ridentes conjiciebant oculos. Sic Magister Puf-
fendorffius in maximo mentis furore cogebatur, Professore
Schvvarzium in mille hominum literatorum præsentia suas
nequitias & atheismum solenniter recitantem, tacitè audire &c.
(2.) Actiones humanas in Jure suo naturæ statuit esse indiffe-
rentes,

rentes, quam impiam sententiam Magnificus Mævius, ICtus Wismariensis, in suo juris prodromo clarissimè refutat, abominanda, ait, est quorundam opinio, qui opinantur, justa & injusta, honesta & turpia non esse talia naturâ, sed ex consuetudine aut legibus, rationem addit, quia non omnia naturâ sunt adiaphora sive indifferentia, sed quaedam naturâ sunt turpia, ut furtum, adulterium, homicidium, blasphemia, proditio, perjuria attestantibus Juribus divinis & humanis. Cùm atheus & calumniator Puffendorffius se hic in rete captivum esse ductum apertè animadvertit, anguillâ magis est lubricus, modò in hanc, modò in illam se flectens partem aclatus, dum eruditissimus Schvertzerus atheum Puffendorffium optimè ac prudentissimè, ob actionum humanarum indifferentiam, publicè reprehendat; tunc ad effugienda mala doctissimo huic viro lubricè contra mentem propriam respondet, se non considerare actiones humanas in sensu civili vel morali, sed in sensu physico. Congruè respondes nebulo, sed, salvâ veniâ, Domine vulpes, quærere lubet, in quo foro jam versaris, num in civili vel physico? quamque materiam tractas, moralem vel physicam? Jus certè naturæ & gentium hic perversè tractas, & non venalia tua scorta, aliorumque prurientes uxores taurino tuo appetitui quovis tempore ac loco inservientes, quas physicè plus nimio examinare, earumque naturas curiosè ac libidinose scrutari soles. Hinc fit. (3.) quod rarissimè templum frequentare, concionibus sub specie Christiani interesse soleas, non ut in tui conversionem & animæ solatium audire velis concionem, sed ut Concionatoris verba in lepidum vel rurpem sensum ad excitandum assessori tuo risum interpretari possis; undè sæpissimè à Sacerdotibus Professore & Doctore Schvartzio, Magistro Johanne Ernesto, Pastore Cathedrali, & Domino Laurenbergio, ex publico suggestu graviter est reprehensus, quod ipse calumniator in tuo famoso scripto ad amicos (quos non habes) per Germaniam sequentibus ver-

bis satis innuis; quod si, inquis, in eodem templo duo Sacerdotes alternis diebus Dominicis concionentur, quorum alter (Schvvarzius) cathedra sacra abutatur ad evomendum in me succum nigræ loliginis, ac omnes occasiones aucupetur, me vellicandi & traducendi (quia tali pabulo & correctione dignus es) num ullo jure teneor istius hominis virus, quod de suggesto in me evomit, hiantiore præsens excipere. Aut quis me prohibebit tantisper in alio templo (per ens scilicet rationis) concionem audire? &c. Alter Sacerdos, qui est pastor Cathedralis M. Johannes Ernestus, æquè vehemens erat, in atheismo Puffendorffii publicè è suggestu reprehendendo, sed eum perstringere non audet, ne sic ipse ex communi Sacerdotum accusatione innuat ac prodat atheismum suum: (4.) Omnes Sacerdotes ore ac scriptis semper mortalium pessimos nebulones æstimavit, qui sub prolaxis togis & barbibus incredibilem tegerent nequitiam, sicuti ex Monzambano suo cerne-re licet, verba ejus in libello suo famoso *Cap. 8. §. 6. sunt seq. Ostendat mihi aliquis in quo hominum genere plus reperiatur ambitionis, avaritiæ, invidiæ, iracundiæ, contumaciæ, & ubi quilibet se suaque tanti facit &c.* Sic tandem (5.) Puffendorffii atheismus usque adeo exosus est factus omnibus in Suecia Sacerdotibus, ut publicè dixerint, diabolum ipsum introduxisse Puffendorffium in Sueciam, undè factum, quod nullus Sacerdotum Londinensium eum amplius ad confessionem admittere vellet, nisi se prius ad tam arduum opus probè præpararet, abominato suo atheismo; quoniam Doctor & Professor Theologiæ Josua Schvvarzius, Pastor Cathedralis, Dominus Laurenbergius & alii eum ob impietatem, morumque ac vitæ pravitatem indè rejecerunt; quo etiam intuitu Reverendissimus Dominus Episcopus Londinensis Winstrupius, vir ætate, pietate, eruditione & dignitate insignis Puffendorffium ipso diabolo pejorem censeret, eumque atheismi apud Re-

gem

gem gravissimè accusavit, sed justas has Episcopi accusationes Comes de Steinbock & Roland omni studio & conamine ob privatum interesse sordidè suppresserunt. (6.) Satyricum Puffendorffii ingenium neminem sine macula vel malo cognomine dimisit intactum, collegas & alios viros honoratos sequentibus sordidis nominibus malitiosè insignivit, unum vocabat *fan tapewckle*, welches heist auf teutsch / *der Teuffel hole den Teuffel* / vir iste insignis vocabatur *Deer* / quem pati non poterat, alterum nominabat *den hencckermässigen entlauffenen Dransdenburger* / tertium *eine Schwedische wilde Sau* ; quartum *Schröckel* / quintum *General major Blacksfiesel* / sextum *Rittmeister Marckolous Hohenbund* ; septimum *den Schwedischen Sporenmacher* / octavum *den Teufelchen Landesdomer* / nonum vocat *asininum tenebrionem & alastorem*, qualis ipse est; se vocat *modo veronem de Monzambano*, modo *sincerum Warenberg*, ubi Polygamix est defensor. Superintendentem Garbeliensem vocat *Pontificem Garlebiensem*, Dominum Scherzerum nominat *pro suo belluino appetitu Dictatorem Lipsiensem*, & *Velthemium meum Sectatorem*, ut infinita alia excogitata Puffendorffii scommata taceam, quæ Schanensibus æquè, quàm mihi notissima sunt. Tanta sævitia semper æstuat Puffendorffii animus, ut furore correptum non tæderet homicidii, ex variis ejus exemplis duo saltem afferam. Anno 1670. ob levissimam causam in tantum exarsit irâ, ut animam devoveret diabolo, se sclopo velle Candidatum Medicinæ nomine Casselium virum honestissimum occidere; ast cum eundem pro bestiali suo furore ob fugam consequi & occidere non posset, in illo furore suo rus extra civitatem Londinum abiit solus, ibique ob nimiam mentis rabiem post unius vel alterius horæ lapsum in prato semi mortuus inventus est à molitoris uxore, quæ eum anhelantem aperto thorace & sparsâ aqua conservavit. Sic quoque (8.) ancillam suam Londini ob fractam ollam in culina cultro occidere impie intendit, quam

cædem etiam certò certius in effectum impie deduxisset, nisi ancilla genium & furorem Puffendorffii optimè cognoscens, sepe transiliendo manus ejus impias ac violentas celerrimè effugisset. Quid multis, mala mens, malus animus. Omnes præclari viri in Suecia, qui eum norunt, mecum unanimiter & constanter statuunt atheum calumniatorem Puffendorffium tamdiù non potuisse in Suecia substitisse, ac Regis gratia indignè gavisum esse, erroresque atheismi ibidem conservasse, nisi artibus diabolicis id effecisset; idcirco constans fama & rumor ibi fertur, Puffendorffium existere Sagarum Primipilum, qui in earum conventibus choreas duceret, essetque dux caper ille gregis. Plura non addam, ne infinita athei Puffendorffii delicta omnem humanam rationem superantia ad nauseam piorum Christianorum in iuceem protrahere videar. Sufficit, Illustrissimum Regni Sueciæ Cancellarium Comitem Magnum Gabrielem de la Gardie, & Illustrissimum Dominum Baronem & regni Consiliarium Johannem Guldenstern juniorem virum prudentissimum ac literatissimum quasi per vaticinia publicè dixisse, Puffendorffium non prius quieturum, quam famam & vitam simul temerè litigando iret perditum, quod ipse ex parte confitetur in præloquio libelli sui famosi, quem vocat apologiam, sibi à Magnatibus Sueciæ fideliter esse suasum, ne controversiam hanc amplius moveret, sed eam tacito pede silentio præteriret, quod facere recusavit, idcirco varios libellos famosos præter Monzambanum ut apologiam suam sceleratam, & epistolam carnificinam ad amicos suos scabiosos per Germaniã, ope bibliopolæ Haffniensis, nomine Haubolt, ubique in Germania distribuere & vendere curavit, ut sic falsum mundo vendere posset fucum. Quod si Rex Daniæ tam rerum civilium, quam militarium experientissimus cognosceret bibliopolam suum Haubolt, in sui opprobrium clam in Germania penes alios Francofurtenses & Lipsienses bibliopolas adjuvare calumniatorem & Pasquinum Puffendorffium in Mon-

zam-

zambano (Regem Daniæ accerbè perstringente) apologiã
sua scelerata & epistola carnificina imprimendis & divenden-
dis; miserum utique is à Rege suo deportaret præmium, in
cujus negotii occulti qualitatem impoliterum accuratius inve-
stigabitur. Quod si bonus Haubolt probi & pii viri officium
adimplere vellet, melius faceret, si omnes athei Puffendorff-
fii libellos famosos juxta Sacræ Cæsareæ Majestatis jussum, è bi-
bliopolio suo planè removeret, ne inde sibi & conscientiæ suæ
maculam & Regis iram temerario ausu contraheret. Nam ipse
calumniator Puffendorff sæpissimè dixit, se ex eo tempore,
quo cum Nobili Domino suo Cujet tanquam ejus scriba Haff-
niæ captivus detentus fuit, ut anno 1658. tanto odio in Danos
semper flagrasse, ut nullum eorum vivere exoptaret. *Es wäre
nichts gutes an den Dehnen / er möchte allemahl fünff von den
Dehnen zugleich auf ein Spieß stechen / und die Teuffels braten ;
So oft er die Dehnen reden hörete / könnte er nicht anders urthei-
len / als daß ihnen sämbtlich der Nucken zerbrochen wäre / weil sie
so stehneten.* Quàm impia hæc sint, norunt omnes, qui Daniã
& Danicã nationem norunt, quoniam plurimi ibidem viri
dignitate, eruditione, probitate & pietate maximè illustres re-
periuntur, quibus calumniator Puffendorff sic comparandus
est, ut sordidissima upupa reliquis egregiis avibus, aut corvus
cigno, aut ulula generosæ aquilæ: nam sicuti deformis ulula
semper ululat, sic tu homo sordidissimus semper rudis, obscœ-
nã loqueris, & calumniaris. Calumniatoris mei Puffendorffii
Jus naturæ & gentium, ejusque apologia scelerata à quibus dam
præclaris viris emta feruntur, verùm quamprimùm eadem
cum mentis stupore ac conscientiæ læsione perlegerunt, statim
vulcano concremanda obtulerunt, ne sub maximo animarum
periculo in manus liberorum imprudentissimè inciderent.
Deo sit laus, honor & gloria, quod clandestinus Puffendorffii
atheismus toti Europæ jam sit notissimus (quem furore suo,
calumniis & libellis famosis amplius defendere nequit) & quod
jam

jam plurima magna excellentia ingenia ad supprimendum hunc execrabilem Puffendorffii atheismum ubique exsurgant, ne venenum longius serpat &c. Si Norinbergæ vel Francofurti viverem, ubi sculptorum labor pro tolerabili pretio est venalis, utique Puffendorffii figuram corporis & animi qualitates mirificè, verè tamen in Lectoris gratiam deumbrarent, exsculpendo virum stolido vestitu & magno colari entibus moralibus egregiè ornato, mitra tintinnabulis resonante, ad indicandam ejus stoliditatem & perpetuum risum perspicilla varia habentem venalia, quoniam omnibus literatis perspicilla astutissimè imponere vult, ut jus ejus naturæ non secundum literam scriptam, sed contra ejus sensum, secundum sceleratam suam apologiam, postea demum editam & epistolam carnificinam ad amicos suos scabiosos in Germania interpretari debeant, prout celeberrimo Domino Scherzero Lipsiensi in actionum humanarum indifferentia dolosè persuadere tentat. Verùm quis Literatorum judicio tam debilis est, & naturâ tam varius, ut calumniatori & atheo huic Puffendorffio in tam impio negotio fidem habeat. Deus convertat hunc atheum & calumniatorem, ne bonis amplius noceant, suamque animam in gehennam miserrimè detrudat. Quod si calumniator meus Puffendorff calumniis suis velit finem imponere, meque à se longè remotum imposterum relinquere intactum, eum nunquam amplius vel minimo verbulo vindicativo tangam. Ast si pro satyrico suo ingenio calumniari pergat, eum in Medulia mea Justiniana, quam subsequente anno 1678. per Dei gratiam longè perfectiorem & auctiorem typis edere intendo, ad perpetuam Puffendorffii memoriam vivis coloribus tam graphicè depingam, ut ipse confiteri cogatur, me in depingendis animi, corporis, morumque ejus qualitatibus nullatenus errasse. Nullum inde exspecto præmium, sed omnia gratis in adversarii mei insensissimi conversionem prompto animo facio.

Hiscè benevole lector vale, meque in omnibus pro tuo animi candore habeas excusatum.

